

Sygn. akt I ACa 742/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Maciej Dobrzyński /spr./

Sędzia SA – Marzena Konsek-Bitkowska

Sędzia SO del. – Agnieszka Łukaszuk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Foltak

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2012 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 lutego 2012 r. sygn. akt I C 919/11

1. oddala apelację,

2. zasądza od T. G. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

I ACa 742/12

UZASADNIENIE

Pozwem dnia z 15 września 2011 r. T. G. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 220.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 25 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 95.000 zł z odsetkami ustawowymi od 25 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 14.400 zł.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew z dnia 18 października 2011 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie powództwo oddalił oraz zasądził od T. G. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

W dniu 7 maja 2009 r. T. G. oraz (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej jako (...) Asekuracja lub Towarzystwo) zawarli umowę menedżerską. W § 6 pkt 3 umowy strony ustaliły, że poza wynagrodzeniem powodowi będzie przysługiwała

określona w załączniku numer 2 premia roczna (bonus) za wykonanie powierzonych zadań, płatna po przyjęciu przez walne zgromadzenie sprawozdania zarządu z działalności spółki oraz sprawozdania finansowego za ubiegły rok obrotowy i uzyskaniu przez powoda absolutorium z wykonania obowiązków. Zasady ustalania wysokości premii oraz sposób i terminy jej wypłaty określała rada nadzorcza spółki (...). W przypadku wygaśnięcia lub rozwiązania umowy, premia roczna za dany rok obrotowy nie przysługiwała. W § 7 pkt 5 umowy strony ustaliły, że powodowi, w czasie obowiązywania umowy przysługiwały wszelkie inne niż płacowe świadczenia należne pracownikowi pozwanego na podstawie odpowiednich przepisów prawa pracy oraz zasad obowiązujących w Towarzystwie, w szczególności odprawy i świadczenia emerytalne, świadczenia z tytułu ciągłości pracy oraz urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni rocznie.

Powód otrzymał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy menedżerskiej w dniu 25 stycznia 2011 r..

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z dokumentów księgowych pozwanego, gdyż był to wniosek na okoliczność kiedy i w jakiej wysokości zostały wypłacone premie roczne za 2010 r. członkom zarządu pozwanej spółki. Wniosek ten został poparty w piśmie z 24 stycznia 2010 r. z uzasadnieniem, iż w praktyce firmy bonus roczny był wypłacany członkom zarządu spółki również w przypadku ich odwołania. Tak sprecyzowana teza dowodowa nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie Sąd I instancji ocenił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków - członków zarządu (...) Asekuracja - na okoliczność czy została im wypłacona premia za rok 2010 i w jakim stosunku do premii za rok 2009. Członkowie zarządu pozwanego mogliby zostać przesłuchani jedynie w charakterze strony, nadto okoliczność czy został im przyznany bonus pozostawała bez wpływu na możliwość jego przyznania powodowi.

Sąd Okręgowy wskazał, że wyrażona w przepisie art. 353¹ k.c. zasada swobody umów polega na możliwości wyboru przez strony rodzaju stosunku prawnego, który będzie ich łączył. Dotyczy to także wykonywania stale i za wynagrodzeniem określonych czynności. Zatrudnienie może być wykonywane na podstawie stosunku cywilnoprawnego lub stosunku pracy. W niniejszej sprawie strony ukształtowały łączący je stosunek prawny w postaci kontraktu menedżerskiego. Charakter prawny tego kontraktu nie budził między stronami sporu, bowiem zarówno powód, jak i pozwany wskazywali na jego cywilnoprawną konstrukcję. Zgodnie zatem z wolą stron należało ocenić żądania powoda poprzez pryzmat przepisów prawa cywilnego.

Nadanie łączącemu strony stosunkowi prawnemu cech umowy cywilnoprawnej oznaczało, iż zatrudnionemu na jego podstawie menedżerowi nie przysługiwały takie roszczenia, które wynikają wprost ze stosunku pracy.

W treści umowy z dnia 7 maja 2009 r. brak było postanowień dotyczących wypłaty ewentualnego ekwiwalentu za niewykorzystanie urlopu wypoczynkowego, zatem żądanie to Sąd Okręgowy ocenił jako bezzasadne. Nadto strony wyraźnie się porozumiały, że tylko i wyłącznie w czasie trwania umowy powodowi mogły przysługiwać wszelkie świadczenia należne pracownikowi Towarzystwa. Świadczenie z tytułu ekwiwalentu aktualizuje się ze swej natury wyłącznie po ustaniu stosunku pracy. Nawet gdyby wywieść wniosek przeciwny, to i tak strony ograniczyły zakres świadczeń przysługujących powodowi - wyłącznie do świadczeń pozapłacowych. Najczęściej spotykane świadczenia pozapłacowe to samochód służbowy, telefon komórkowy, usługi medyczne, zajęcia rekreacyjno-sportowe, dodatkowe ubezpieczenia, dofinansowanie studiów, szkolenia, opcje na akcje. Ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy jest natomiast świadczeniem płacowym, a tego rodzaju świadczenia nie były objęte zobowiązaniem strony pozwanej.

Nadto, za zasadny Sąd Okręgowy uznał zarzut strony pozwanej dotyczący niewykazania przez powoda - wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. - liczby dni niewykorzystanego urlopu. Te okoliczności przesądzały o oddaleniu żądania zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Sąd Okręgowy uznał również za niezasadne żądanie zapłaty premii. Szczegóły tej premii określał załącznik nr 2 do umowy, który nie został jednak złożony do akt sprawy. W tej sytuacji Sąd I instancji ocenił zasadność świadczenia wyłącznie w oparciu o zapis umowy (§ 6 pkt 3). Warunkiem wypłaty premii było przyjęcie przez

walne zgromadzenie sprawozdania zarządu z działalności spółki. Zostało to uczynione w dniu 10 czerwca 2011 r. Kolejnym warunkiem było uzyskanie przez powoda absolutorium z wykonania obowiązków, co też zostało uczynione w dniu 10 czerwca 2011 r. Powód nie wykazał natomiast, aby wystąpiła kolejna przesłanka aktualizująca obowiązek przyznania premii. Jak wynikało z zapisu umowy była to premia za wykonanie powierzonych zadań. Powód nie wykazał ani zakresu powierzonych zadań ani ich wykonania. Strona powodowa przyznała na rozprawie w dniu 25 stycznia 2010 r., iż takich zadań nie otrzymała. Należało przy tym wskazać, iż fakt udzielenia absolutorium nie mógł być uznany za potwierdzenie wykonania takich zadań. Pojęcie absolutorium odnosi się zasadniczo do pozytywnej oceny działalności finansowej podmiotu w danym okresie. Jest wyrazem kontroli organu kolegiального nad organem wykonawczym. Jego istotą jest brak zastrzeżeń do prowadzonej polityki finansowej, a nie do programu czy składu organu wykonawczego. Powszechnie przyjmuje się na gruncie art. 395 § 2 k.s.h. szersze rozumienie faktu udzielenia absolutorium zarządowi spółki. W tym przypadku chodzi o wyraz zadowolenia, akceptacji przez spółkę działalności jej organów z uwzględnieniem wszelkich aspektów jej działania. Jest to zatem pojęcie nieco odmienne od stwierdzenia wykonania przez członka zarządu zadań jemu powierzonych.

Sąd I instancji stwierdził nadto, że nie można było pominąć faktu, że strony w umowie zamiennie użyły pojęcia „bonus” na określenie charakteru przysługującego powodowi świadczenia. W ten sposób strony zbliżyły to świadczenie do pojęcia nagrody, a zatem świadczenia wymagalnego dopiero po jego przyznaniu na podstawie uznaniowej decyzji uprawnionego organu. Zgodnie z zapisem umowy zasady ustalania wysokości premii oraz sposób i terminy jej wypłaty określa Rada Nadzorcza Towarzystwa, uwzględniając osiągnięte przez Towarzystwo wyniki i sytuację finansową. Powód nie wykazał, aby co do jego osoby zapadła decyzja Rady Nadzorczej o przyznaniu premii i w oparciu o jakie kryteria ustalił on wysokość premii, biorąc w szczególności pod uwagę, iż jak wynika ze sprawozdania finansowego spółki poniosła ona stratę netto za rok obrotowy w wysokości 42.280.000 zł, która miała zostać pokryta zyskami z lat przyszłych.

Sąd Okręgowy nie podzielił również poglądu powoda o naruszeniu przez pozwanego art. 8 ust 1 pkt 2 ustawy z 3 grudnia 2010 r. o wdrażaniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. U. Nr 254, poz. 1700). W ocenie Sądu I instancji ustawa ta nie znajdowała zastosowania dla oceny prawnej relacji pomiędzy stronami sporu. Art. 1 ww. ustawy stanowił, że określa ona obszary i sposoby przeciwdziałania naruszeniom zasady równego traktowania ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Z kolei przepis art. 3 pkt 5 za nierówne traktowanie uznaje traktowanie osób fizycznych w sposób będący jednym lub kilkoma z następujących zachowań: dyskryminacją bezpośrednią, dyskryminacją pośrednią, molestowaniem, molestowaniem seksualnym, a także mniej korzystnym traktowaniem osoby fizycznej wynikającym z odrzucenia molestowania lub molestowania seksualnego lub podporządkowania się molestowaniu lub molestowaniu seksualnemu, oraz zachęcanie do takich zachowań i nakazywanie tych zachowań. Z kolei powoływany przez stronę powodową art. 8 ust 1 pkt 2 zakazuje nierównego traktowania osób fizycznych ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną w zakresie warunków podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej lub zawodowej, w tym w szczególności w ramach stosunku pracy albo pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej. Z przytoczonych przepisów jasno wynikało, iż ich dyspozycje nie znajdowały zastosowania do sytuacji prawnej powoda.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył powód zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1/ naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a/ art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie części zebranego w sprawie i niekwestionowanego materiału dowodowego, tj. pisma pozwanego z dnia 10 czerwca 2011 r. wraz z załącznikami 1 i 2 oraz pisma pozwanego

z dnia 22 kwietnia 2011 r. co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie, że warunkiem wypłaty premii rocznej jest „wykonywanie zadań”,

b/ art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że wniosek dowodowy z dokumentów księgowych pozwanego i zeznań świadków na okoliczność kiedy i w jakiej wysokości zostały wypłacone premie roczne w 2010 roku nie dotyczy faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, pomimo że przedmiotem dowodu był fakt, iż pozostali członkowie zarządu otrzymali premię roczną pomimo „że zasady ustalania wysokości tej premii oraz sposób i terminy jej wypłaty” nie zostały ustalone przez Radę Nadzorczą, co skutkowało oddaleniem tego wniosku i doprowadziło do oparcia wyroku na niekompletnym materiale dowodowym,

c/ art. 229 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie za sporne okoliczności niezakwestionowanych (a de facto przyznanych) przez stronę przeciwną i w konsekwencji oddalenie twierdzeń powoda dotyczących zakresu powierzenia powodowi przez pozwanego zadań do realizacji w 2010 roku i oddalenie powództwa w zakresie żądania premii rocznej z uwagi na brak udowodnienia przesłanek do jej udzielenia, podczas gdy z uwagi na ww. stanowisko strony pozwanej, nie istniał taki obowiązek,

d/ art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, dowodów na których Sąd się oparł i przyczyn dla których Sąd odmówił mocy dowodowej innym dowodom załączonym do pozwu,

e/ art. 224 § 1 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i przedwczesne postanowienie o zamknięciu rozprawy,

2/ naruszenie prawa materialnego, tj.:

a/ art. 65 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron złożonych w dniu 7 maja 2008 r. w umowie menedżerskiej § 7 ust. 5 polegającej na przyjęciu, że strony ograniczyły zakres świadczeń przysługujących powodowi wyłącznie do świadczeń pozapłacowych, pomimo iż w treści tego ustępu strony wymieniają świadczenia płacowe, tj. „w szczególności odprawy i świadczenia emerytalne, świadczenia z tytułu ciągłości pracy oraz urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni rocznie”,

b/ art. 65 k.c. przez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron z dnia 7 maja 2008 r. w § 6 polegającej na przyjęciu, że nie otrzymanie rocznych zadań do wykonania przez powoda, pozbawiało go prawa do domagania się premii rocznej,

c/ art. 65 k.c. w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrażaniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania poprzez dokonanie błędnej wykładni tego przepisu polegającej na ograniczonym zakresie stosowania tego zakazu (ze względu na płeć, rasę, religię), a w konsekwencji pominięcie zakazu nierównego traktowania osób ze względu na formę zatrudnienia. Obowiązek równego traktowania w zatrudnieniu dotyczy nie tylko pracowników, z którymi zawarta została umowa o pracę, ale także pracowników tymczasowych i kontraktowych.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości poprzez zasądzenie od strony pozwanej kwoty 315.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

- ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Ponadto, na podstawie art. 380 k.p.c. skarżący wniósł o:

- rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji z dnia 25 stycznia 2012 r. oddalającego wniosek powoda zgłoszony w pozwie oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów księgowych (...) Asekuracja na okoliczność kiedy i w jakiej wysokości pozwany wypłacił premię roczną za rok 2010 pozostałym członkom zarządu;
- dopuszczenie dowodu z dokumentacji mailowej powoda i pozwanego na okoliczność wykorzystania urlopów przez powoda - i w tym celu zobowiązanie pozwanego do wydania tych maili.

W odpowiedzi na apelację z dnia 16 kwietnia 2012 r. strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości, zasądzenie od strony powodowej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych, oddalenie wniosków powoda zawartych w apelacji, w szczególności wniosku o przeprowadzenie nowych dowodów oraz oddalenie wniosków powoda zawartych w apelacji, w tym wniosku o rozpoznanie postanowień Sądu I instancji w trybie art. 380 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie odnieść należało się do kwestii procesowych związanych z postępowaniem dowodowym przed Sądem I instancji.

Wraz z wezwaniem na rozprawę wyznaczoną na dzień 25 stycznia 2012 r. zawodowy pełnomocnik procesowy powoda zobowiązany został w trybie art. 207 § 3 k.p.c. do złożenia wszelkich twierdzeń i dowodów w terminie 7 dni (k. 79). Odpis powyższego zarządzenia pełnomocnik strony powodowej otrzymał w dniu 14 grudnia 2011 r. (k. 80), zatem twierdzenia i wnioski dowodowe winny zostać przez niego przedstawione do dnia 21 grudnia 2011 r., a zgłoszone po tym terminie podlegały pominięciu na podstawie art. 207 § 3 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 maja 2012 r.).

Strona powodowa złożyła pismo procesowe wraz z twierdzeniami co do okoliczności faktycznych sprawy oraz dowodem w postaci protokołu Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia spółki (...) z dnia 10 czerwca 2011 r. dopiero na rozprawie w dniu 25 stycznia 2012 r. (k. 101) i w żaden sposób nie wyjaśniła z jakich przyczyn uchybiła zakreślonemu terminowi.

Sąd Okręgowy nie wyjaśnił wprost w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czy skorzystał z rygoru wynikającego z art. 207 § 3 k.p.c. w odniesieniu do pisma procesowego powoda z dnia 25 stycznia 2012 r. Fakt, że Sąd I instancji nie dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o protokół Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia spółki (...) z dnia 10 czerwca 2011 r. mógłby wskazywać, że twierdzenia i dowody zawarte w ww. piśmie zostały przez Sąd Okręgowy pominięte, jednakże przeczyło temu odwołanie się do okoliczności wynikających z tego protokołu w tej części uzasadnienia, która obejmowała rozważania Sądu I instancji. Takie postępowanie Sądu Okręgowego było niespójne z wcześniejszymi jego decyzjami i niezgodne z treścią art. 207 § 3 k.p.c. Obowiązkiem Sądu I instancji było pominięcie twierdzeń i dowodów zawartych w piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2012 r.

Niezależnie od powyższego zauważyć należało, że protokół Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia spółki (...) z dnia 10 czerwca 2011 r. nie został złożony w formie przewidzianej bądź w art. 129 § 1 k.p.c. bądź art. 129 § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dodany z dniem 1 stycznia 2010 r.). Zgodnie z powyższym przepisem poświadczenie radcy prawnego odpisu dokumentu za zgodność z oryginałem zawierać powinno podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Na odpisie protokołu Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia spółki (...) z dnia 10 czerwca 2011 r. znajduje się wyłącznie pieczęć pełnomocnika powoda, nie można zatem uznać tego protokołu za dokument w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego.

Stosownie do treści § 6 ust. 3 umowy menedżerskiej z dnia 7 maja 2008 r., poza wynagrodzeniem określonym w ust. 1, członkowi zarządu przysługiwała - określona w załączniku nr 2 - premia roczna (bonus) za wykonanie powierzonych zadań, płatna po przyjęciu przez Walne Zgromadzenie sprawozdania zarządu z działalności spółki oraz sprawozdania finansowego za ubiegły rok obrotowy i uzyskaniu przez członka zarządu absolutorium z wykonania obowiązków. Zasady ustalania wysokości premii oraz sposób i terminy jej wypłaty określała rada nadzorcza pozwanej spółki, uwzględniając osiągnięte przez Towarzystwo wyniki i sytuację finansową Towarzystwa. W przypadku wygaśnięcia lub rozwiązania niniejszej umowy, premia roczna (bonus) za dany rok obrotowy nie przysługiwała.

Z powyższego postanowienia umownego wynikało, że prawo członka zarządu do otrzymania premii uzależnione zostało od ziszczenia się kilku warunków, z których część można było określić jako formalne. Niewątpliwie do warunków tych należało przyjęcie przez Walne Zgromadzenie sprawozdania zarządu z działalności spółki i sprawozdania finansowego za ubiegły rok obrotowy oraz uzyskanie przez członka zarządu absolutorium z wykonania obowiązków. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wykazanie ww. okoliczności obciążało powoda (art. 6 k.c.).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wskazała, że strona powodowa nie wykazała, aby ziszczyły się określone w § 6 ust. 3 umowy menedżerskiej przesłanki przyznania premii rocznej. W tej sytuacji nie mógł mieć zastosowania art. 229 k.p.c. i powód winien przedłożyć na te okoliczności stosowne dowody. Z uwagi na zastosowane przez Sąd I instancji rygory dowodowe - o czym była mowa powyżej - dowody takie winny zostać przedstawione do dnia 21 grudnia 2011 r. Strona powodowa temu terminowi uchybiła, zatem uznać należało, że nie wykazała, aby zaistniały wymagane przez § 6 ust. 3 umowy menedżerskiej przesłanki przyznania premii rocznej za 2010 rok. Już tylko z tej przyczyny powództwo o zapłatę kwoty 220.000 zł podlegało oddaleniu.

Niezależnie od powyższego zauważyć też należało, że protokół Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia spółki (...) z dnia 10 czerwca 2011 r. nie został przedłożony w formie wymaganej przez przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, nie mógł zatem zostać uznany za środek dowodowy w postaci dokumentu i tym samym dowodzić okoliczności z niego wynikających.

Oczywiście nietrafne było stanowisko powoda, że fakty dotyczące zatwierdzenia przez Walne Zgromadzenie spółki (...) sprawozdania zarządu za 2010 r. i udzielenia absolutorium wszystkim członkom zarządu należały do kategorii okoliczności powszechnie znanych (a tym samym niewymagających dowodu, zgodnie z treścią art. 228 § 1 k.p.c.). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa i piśmiennictwa za fakty powszechnie znane uważa się okoliczności, zdarzenia, zjawiska, czynności lub stany znane każdemu rozsądnemu i mającemu doświadczenie życiowe mieszkańcy miejscowości, w której znajduje się siedziba sądu. Ww. okoliczności z pewnością nie należały do tej grupy faktów.

Niezależnie od powyżej przedstawionych okoliczności powództwo strony powodowej o zapłatę premii rocznej za 2010 rok podlegało oddaleniu również z innych przyczyn.

Należało zgodzić się z powodem, że Sąd Okręgowy z naruszeniem art. 65 k.c. uznał, że warunkiem przyznania premii było wykazanie przez stronę powodową zakresu powierzonych jej zadań oraz faktu wykonania ich. Sąd I instancji - jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku - uznał, że premia należałaby się członkowi zarządu tylko wówczas, gdyby w danym roku powierzono mu do wykonania dodatkowe zadania, wykraczające poza świadczenia członka zarządu określone w § 1 ust. 1 umowy menedżerskiej. Do takiej interpretacji ww. sformułowania nie było jednak podstaw, zwłaszcza w świetle tego, że w toku postępowania przez Sąd Okręgowy strony nie pozostawały w sporze co do jego wykładni i rozumiały „powierzone zadania” jako te, do których wykonywania powód zobowiązał się w § 1 umowy z dnia 7 maja 2008 r. Zauważyć należy, że to umowa zakreślała zakres obowiązków członka zarządu (§ 2 umowy) i to za ich wykonanie należało się powodowi wynagrodzenie (§ 6 umowy) składające się z comiesięcznego wynagrodzenia oraz premii rocznej (bonusa), przy czym przyznanie premii uzależnione zostało od określonych warunków.

Takie rozumienie „powierzonych zadań” znajduje potwierdzenie w dalszej części § 6 ust. 3 umowy, zgodnie z którym przyznanie premii w pierwszym rządzie uzależnione zostało od przyjęcia przez Walne Zgromadzenie sprawozdania zarządu z działalności spółki i sprawozdania finansowego za ubiegły rok obrotowy oraz uzyskania przez członka zarządu absolutorium z wykonania obowiązków. Niewątpliwie te decyzje miały potwierdzać, że członek zarządu wykonał w danym roku powierzone mu zadania, co otwierało drogę do przyznania mu premii.

Nie zasługiwało natomiast na akceptację stanowisko powoda, że z chwilą gdy Walne Zgromadzenie przyjęło sprawozdanie zarządu z działalności spółki i sprawozdanie finansowe za ubiegły rok obrotowy oraz udzieliło członkowi zarządu absolutorium z wykonania obowiązków, wymagalne stawało się roszczenie członka zarządu o wypłatę premii rocznej. Stanowisko to całkowicie pomijało treść § 6 ust. 3 umowy menedżerskiej, z którego nie wynikało automatyczne uprawnienie członka zarządu do otrzymania premii. To do kompetencji rady nadzorczej należało ustalenie zasad przyznania premii, jej wysokości oraz sposobu i terminu wypłaty. Wbrew odmiennemu stanowisku strony powodowej była to zatem premia uznaniowa i dla jej ustalenia istotne znaczenie miały osiągnięte przez Towarzystwo wyniki oraz jego sytuacja finansowa. Nie ulegało w sprawie wątpliwości, że rada nadzorcza premii powodowi za rok 2010 nie przyznała.

W świetle powyższego uznać należało, że z § 6 ust. 3 umowy menedżerskiej nie wynikało dla powoda bezpośrednio roszczenie o zapłatę premii. Nie było zresztą możliwe na jego podstawie określenie wysokości tej premii, bowiem zasady miała autonomicznie ustalić rada nadzorcza. Określenie przez powoda wysokości premii za rok 2010 poprzez odwołanie się do wysokości premii uzyskanej w 2009 roku nie znajdowało jakiegokolwiek uzasadnienia w treści umowy z dnia 7 maja 2008 r.

Powyższe argumenty dodatkowo przesądzały o bezzasadności powództwa T. G. o zapłatę kwoty 220.000 zł z tytułu premii za 2010 rok.

Nie zasługiwały również na uwzględnienie te zarzuty apelacji, które odnosiły się do oddalenia żądania powoda o zapłatę kwoty 95.000 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Zarzut ten strona powodowa opierała na błędnej wykładni przez Sąd Okręgowy § 7 ust. 5 umowy menedżerskiej.

Po pierwsze, trafnie Sąd I instancji zauważył, że zawarta przez strony w dniu 7 maja 2008 r. umowa nie miała charakteru umowy o pracę, ale umowy cywilnoprawnej, tzw. kontraktu menedżerskiego. Umowa ta podlega zatem regulacjom zawartym w Kodeksie cywilnym, nie zaś Kodeksie pracy. W tej sytuacji odwoływanie się przy interpretacji przedmiotowej umowy do przepisów prawa pracy, nie zaś prawa cywilnego, należało uznać za niezasadne.

Po drugie, o zakresie uprawnień przyznanych stronie powodowej w umowie menedżerskiej decydowały postanowienia tej umowy, a z nich wynikało, że powodowi przysługiwały wynikające z przepisów prawa pracy świadczenia należne pracownikom (...) Asekuracja, ale o charakterze innym niż płacowe. Innymi słowy powodowi przysługiwały tylko takie świadczenia płacowe, które wskazane zostały w umowie. Ekwiwalent za niewykorzystany urlop ma charakter świadczenia pieniężnego (płacowego), nie został też wymieniony w umowie jako należny stronie powodowej w przypadku niewykorzystania urlopu wypoczynkowego. W tej sytuacji za trafne należało uznać stanowisko Sądu Okręgowego, iż umowa z dnia 7 maja 2008 r. nie przewidywała dla strony powodowej roszczenia o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Po trzecie, strona powodowa nie udowodniła wysokości żądania o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, w szczególności nie przedstawiła sposobu wyliczenia kwoty 95.000 zł. Ponownie podkreślić należało, że wszelkie twierdzenia zawarte w piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2012 r. były sprekludowane i nie mogły być brane pod uwagę przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

Bezzasadny był również zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 65 k.c. w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrażaniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania. Sąd I instancji trafnie uznał, że ww. ustawa nie znajdowała w ogóle zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy z uwagi na jej

zakres przedmiotowy określony w art. 1, zgodnie z treścią którego, ustawa określa obszary i sposoby przeciwdziałania naruszeniom zasady równego traktowania ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną oraz organy właściwe w tym zakresie. Powód nie wykazał, aby którekolwiek z powyżej wskazanych kryteriów miało zastosowanie w niniejszej sprawie. Ponownie też podkreślić należało bezzasadność powoływania się na przepisy Kodeksu pracy.

Na marginesie zauważyć należało, że w obecnym stanie prawnym nie jest wykluczone zatrudnianie członków zarządu na podstawie różnego rodzaju stosunków prawnych. Sytuacja prawna poszczególnych członków zarządu może być zatem zróżnicowana i to po pierwsze dlatego, że mogą być oni zatrudnieni na podstawie różnego rodzaju umów (np. umowa o pracę, kontrakt menedżerski, umowa nieodpłatna), a po drugie z uwagi na to, że w przypadku umów tego samego rodzaju, treść ich postanowień może być odmienna. Szczególnie w przypadku umów o charakterze cywilnoprawnym zakres swobody stron jest znaczny (art. 353¹ k.c.) i w ramach swobodnych negocjacji ustalają one ostatecznie treść łączącego je stosunku prawnego.

Odnosząc się dodatkowo do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia prawa procesowego w zakresie dotyczącym oddalenia wniosków dowodowych powoda, które w jego ocenie miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zwrócić należało uwagę na następujące okoliczności.

Po pierwsze, po oddaleniu przez Sąd Okręgowy na rozprawie dniu 25 stycznia 2012 r. wniosków dowodowych, strona powodowa nie zgłosiła co do tej decyzji żadnych zastrzeżeń w formie przewidzianego przez art. 162 k.p.c. tzw. zastrzeżenia do protokołu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa powyższe zaniechanie pozbawiło powoda uprawnienia do postawienia w apelacji stosownych zarzutów odnoszących się do tych kwestii (np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006/9/144).

Po drugie, wszelkie wnioski dowodowe złożone przez powoda po dniu 21 stycznia 2012 r. - w tym złożone w piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2012 r. oraz na rozprawie w dniu 25 stycznia 2012 r. - jako spóźnione podlegały pominięciu na podstawie art. 207 § 3 k.p.c.

Po trzecie, trafnie wskazał Sąd Okręgowy na wadliwe sformułowanie przez pełnomocnika procesowego powoda wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków członków zarządu spółki (...). Wskazane osoby winny być przesłuchiwane w charakterze strony.

Po czwarte, również trafnie Sąd I instancji wskazał na to, że wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodów z dokumentów księgowych strony pozwanej na okoliczność kiedy i w jakiej wysokości pozwany wypłacił członkom zarządu premie za 2010 rok, dotyczył okoliczności, które nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Umowa z dnia 7 maja 2008 r. zawarta została tylko pomiędzy powodem i pozwanym i jak powyżej na to wskazywano stosunki prawne łączące poszczególnych członków zarządu ze spółką (...) mogły mieć różną treść i nawet, gdyby ustalone zostało, że niektórzy z członków zarządu premie otrzymali, nie oznaczałoby to, że premia należałaby się też T. G..

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego, mając na względzie jego wynik, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).